

Een misdaadverhaal

Het was acht uur 's morgens toen Karl Berendsen de sirenes in zijn straat hoorde. Hij begon vandaag pas om 10u met werken, net zoals elke vrijdag. Karl was een jonge sinds een jaar afgestudeerde politieagent die werkte bij de lokale politie in Schaarbeek. Hij had er een driekamerappartementje. Hij deed meestal administratief onderzoekswerk maar soms ging hij mee op patrouille. Het was veel en zwaar werk, en eerlijk gezegd was hij erin teleurgesteld, maar hij had zich toch voorgehouden het een paar jaar te proberen.

Karl kleepte zich snel aan en haastte zich naar beneden om te zien waarom er een sirene door de straat loeide. Hij stapte naar buiten, de lenteson tegemoet. Er stonden nog niet veel mensen samen te troepen, maar dat zou wel komen. Hij zag een politiewagen en een ambulance die voor een groot herenhuis stonden. Karl kende de mensen die er woonden. Het was een getrouwd kinderloos koppel van tegen de veertig. Verder wist hij niets van hen af, behalve dat ze wel vriendelijk waren en dat de man soms pas in de vroege uurtjes thuiskwam. Maar eigenlijk wist hij van niemand van zijn burens veel af. Het bleef bij het occasionele "goedemorgen" en "goedenavond".

Hij zag zijn collega Steegmans die voor de open voordeur stond, waarschijnlijk om de inspecteur die onderweg was op te wachten. Die begroette hem en vertelde gretig wat er was gebeurd. De vrouw was geduwd of gesprongen van het balkon van de slaapkamer op de 2de verdieping, en was in de tuin neergekomen. Ze was op slag dood. De buurvrouw had haar lichaam zien liggen toen ze 's morgens was opgestaan. De details moest hij binnen maar gaan vragen. Karl liep het huis binnen, terwijl hij zijn politiebade opspelde. Een handjevol agenten, die ondertussen gearriveerd waren, zat in de woonkamer de feiten met elkaar te bespreken, en een forensisch patholoog liep juist de trap op naar de 1ste verdieping. Een agent informeerde hem over de feiten. Er was gisterenmiddag een huiselijke ruzie. De man, die Van Doren heette, was daarna naar zijn werk vertrokken - een architectenbureau op de Paul Deschanellaan. Dat moest rond 1u zijn geweest. Hij had tot 9u 's avonds gewerkt, was dan met de collega's iets gaan drinken, en was om 23 uur thuisgekomen, vermoedelijk dronken. Zijn vrouw was toen niet thuis geweest, en hij had gedacht dat ze misschien uitgegaan was. Rond middernacht was hij gaan slapen, en was pas wakker geworden toen zijn buurvrouw hem had opgebeld. Aldus de versie van de echtgenoot van het slachtoffer.

Er stroomden meer en meer mensen het huis binnen en de inspecteur was ook gearriveerd. Samen met zijn collega daalde Karl via de kelder af naar de tuin, waar de patholoog bezig was het lijk van de vrouw te onderzoeken. Karl had al eerder lijken gezien, en dat was nooit een pretje, maar toch bleef hij even verstomd kijken naar het lijk dat daar naast een bloemenperkje in het gras lag. Karl vermande zich en liep vervolgens naar de keuken van het huis om even tot bedaren te komen. Daar was hoofdinspecteur Bauters in geanimeerd gesprek met een agent. Hij merkte Karl op en vroeg nogal ruw wat hij daar in hemelsnaam aan het doen was in zijn burgerkleding. Opgelaten antwoordde Karl dat hij in de straat woonde en de sirene had gehoord een uur geleden, maar de inspecteur onderbrak hem en vroeg of hij de Van Dorens kende. Nadat hij aarzelend ja had gezegd om vervolgens te verklaren dat hij ze maar oppervlakkig kende werd ook zijn volgende repliek bruusk afgebroken. De inspecteur was geen vriendelijk mens, en tact ontbrak hem helemaal. De meeste mensen vonden hem alles behalve sympathiek maar Karl had wel ontzag voor hem. Hij was intelligent en goed in zijn vak, hoewel een beetje vriendelijkheid er natuurlijk af en toe wel van af zou kunnen.

Voor dat hij het wist was Karl aangesteld tot hulpinspecteur in deze zaak. "Misschien kan je met je kennis van zaken een steentje bijdragen tot de oplossing van dit drama, Berendsen. Zoek aanwijzingen, aanknopingspunten, iets dat van belang kan zijn. En wees grondig. Je hebt tijdelijk bevoegdheden om mensen te ondervragen, enzovoort." Karl kreeg nog een stevige schouderklop die waarschijnlijk medelevend was bedoeld, en toen ging de inspecteur weg. In zijn nopjes liep hij naar de smaakvol gedecoreerde woonkamer. Aan de inrichting van hun huis te zien waren de Van Dorens goed bemiddeld, merkte hij op. Meneer Van Doren zat in een fauteuil. Hij zag er verslagen uit, maar schijn bedriegt, dacht Karl. De man staaarde naar zijn handen, en toen keek hij op. Karl zag dat hij had gehuild. Hij vertelde hem dat hij tijdelijk was aangesteld als hulpinspecteur, maar dat kon de arme man niet veel schelen. Karl wilde hem niet echt lastig vallen dus stelde hij maar wat vragen over de tijdstippen. Hij condoleerde de kersverse weduwnaar en keerde terug naar de tuin waar de patholoog zijn onderzoek ter plaatse aan het afronden was. Die kon hem vertellen dat het vermoedelijke tijdstip van overlijden rond 9 uur 's avonds was. Het slachtoffer vertoonde geen tekenen van verwondingen die niet door de val waren veroorzaakt, maar dat moest verder onderzocht worden in het labo. Ook ging men aan de hand van haar bloed onderzoeken of de vrouw gedrogeerd of dronken was geweest. Dat zou belangrijke antwoorden moeten geven.

Een week ging voorbij na de vermoedelijke moord. De resultaten van het forensisch onderzoek waren binnengekomen op het commissariaat. Die wezen uit dat het slachtoffer niet had gevochten voor de val, alhoewel dit niet helemaal zeker was, maar wel dat ze een paar glaasjes wijn op had gehad.

Men had het alibi van haar echtgenoot onderzocht en dat bleek te kloppen. Getuigen genoeg die konden vertellen dat hij in een café had gezeten op het tijdsstip van het voorval. En verder waren er geen andere verdachten. Haast het hele huis was onderzocht geweest op vingerafdrukken of sporen van mensen die er waren geweest, andere dan zichzelf en haar man, maar niets had daarop gewezen.

Ook de mensen uit de straat hadden verklaard dat ze de avond van de moord niemand het huis hadden zien binnengaan. Men had eigenlijk geen enkele aanwijzing, niets dat er op wees dat het om een moord ging.

Het was zeven uur 's avonds, en een bijna maand geleden dat er "een moord" was gepleegd in Karl's straat. Het onderzoek was gesloten wegens gebrek aan bewijzen en Karl was teruggekeerd naar zijn gewone dagtaken. Zijn bureaus hadden hem veel vragen gesteld over het onderzoek, maar hij mocht er niets over kwijt.

Karl kwam terug van het politiebureau, en stond op het punt zijn sleutel in het slot te steken toen hij een voorzichtig klopje op zijn schouder voelde. Hij draaide zich vluchtig om. Een jongeman keek hem kort maar indringend aan en stak hem, zonder één woord te zeggen, een envelop toe waarna hij snel de hoek omrende. Verbaasd opende Karl de omslag - waar niets opstond - en zag dat er enkele foto's instaken. Hij ging naar boven en thuisgekomen bekeek hij de foto's aandachtig. Het waren er vier. De eerste twee waren nogal wazig en Karl kon een figuur, die ergens voor een huis stond, ontwaren maar niet identificeren. De derde foto was het scherpste, en Karl schrok toen hij de persoon op de foto herkende. Inspecteur Bauters, die voor de voordeur van de Van Dorens stond. De vierde toonde de inspecteur die het huis binnenging. Achter de deur stond iemand. Hij vermoedde dat het Mevrouw Van Doren was.

Opgewonden bracht Karl de foto's naar het onderzoekslaboratorium van het politiebureau. Gelukkig was de patholoog die op de dag van de moord het lijk had onderzocht nog aan het werk. Karl liet de foto's zien, en de man gaf hem de raad om ze ook aan zijn collega's te laten zien. Hij belde Steegmans op die meteen naar het bureau kwam toen hij hoorde van de doorbraak. "Deze foto's bewijzen dat onze eigen inspecteur het slachtoffer kende!" zei Steegmans geëxciteerd. Hij vroeg aan de patholoog of hij snel de foto's op vingerafdrukken kon onderzoeken.

Een paar weken later keek men terug op de zaak. De inspecteur was opgepakt en ondervraagd, had de moord toegegeven, en had verder alles opgebiecht. Hij had de zaak in Karl's handen gelegd in de veronderstelling dat die er niets van zou bakken. De inspecteur had vijftien jaar geleden met Mevrouw Van Doren een relatie gehad. Onlangs waren ze elkaar, toevallig, weer tegen het lijf gelopen en zijn liefde voor haar was weer aangewakkerd. Dit gevoel was echter niet langer wederzijds. En toen ze hem dit, die fatale avond, voor eens en altijd duidelijk had willen maken, had hij haar vermoord.

De jongeman die Karl de foto's had overhandigd werd niet teruggevonden en het politieapparaat van Schaarbeek werd enorm in verlegenheid gebracht door dit schandaal.

En, hoewel Karl nauwelijks moeite had moeten doen om de moord op te lossen, bleef hij toch achter met een tevreden gevoel !